

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Na podlogi §-a 47 zakona o privilegijih z dne 15. avgusta 1852, št. 184 drž. zak. lahko civilni sodnik ukrene tudi, ako oškodovanec zahteva, da je ustaviti nadaljnje poseganje v privilegij (§ 40.), in sicer ukrene to kot provizorni varnostni pripomoček, ki ga je s tožbo opravičiti.

(Iz knjige judikatov c. kr. najvišjega sodišča št. 121: pleniss. sklep z dne 24. febr. 1891, k št. 341 Praes. ex 1890. I. senat.).

C. kr. pravosodno ministerstvo je z dopisom z dne 29. sept. 1890, št. 17.525 doposlalo predsedstvu c. kr. najvišjega sodišča prošnjo nekega odvetnika, naj bi se dosegla načelna odločba najvišjega sodišča o vprašanji: »So li sodišča na podlogi § 47 zak. o privilegijih upravičena, da izrekó kot provizorni varnostni pripomoček tudi provizorno prepoved nadaljnega posega?«

Predsedstvo najvišjega sodišča je zatorej po smislu navodila odobrenega z najviš. ukrepom z dne 7. avgusta 1872, ukrenilo, da se je posvetovati o zastavljenem vprašanji v najpopolnšem senatu, in ta je sklenil, da se v knjigo judikatov vpiše zgoraj navedeni pravni stavek iz naslednjih razlogov:

Ako se pregledajo sodne odločbe, katere se bavijo z le-tem vprašanjem, onda se pokaže, da se je prejšnje razsojanje praviloma rado udajalo načelu, po katerem pristojna tistemu, kateri je bil upravičen zahtevati, naj se zasežejo predmetje privilegija, tudi oblast dognati, da se pôtém provizornega pripomočka ustavi nadaljnje ponarejanje in posnemanje takšnih predmetov.

Še le zadnji čas so iztekle odločbe, katere izrekajo protivno načelo in sicer to-le mnenje: Ako se zahteva, naj se ustavi poseg v privilegij, to je po §§ 40. in 46 zak. o privilegijih toliko, kakor če se zahteva odločba o lastnini privilegija; moči je torej izreči ustavljenje le na tožbo, ko se dožene sumarno postopanje, ni ga pa ukreniti, kakor zasege (§ 47. ibid.), kot provizornega varnostnega pripomočka.

Ta pravni nazor pa je protiven duhu zakona samega; kajti če bi bila podstava, na katero se opira, prava, tedaj bi se moglo

izvajati, da je moči samo dovršen fabrikat zaseči in da nadaljnja fabrikacija ponarejenih ali posnemanih predmetov privilegija ni prepovedana, dokler se dotični spor ne dožene. Nastala bi iz tega še druga posledica, da bi bilo tistemu, ki poseže v privilegij, dano na voljo, da tudi po završeni zasegi ponarejenih ali posnemanih predmetov privilegija nadaljuje fabrikacijo takšnih predmetov, in oškodovanec moral bi, da si varuje svoje pravice, znova dati zaseči vsak posamezni novostorjeni fabrikat.

Ta pot pa se očitno ne prilega niti smotru zakona o privilegijih, niti hitremu postopanju, v katerem jedino morejo pravice imetelja privilegija najti potrebno zaščito. Zategadelj je bilo, da se pravni nazor prejšnjih najvišjih odločeb pridrži, postaviti le-tá judikat.

---

b) Dvorni dekret z dné 7. septembra 1835, št. 80. zb. pr. zak., je po zakonu z dne 29. aprila 1873, št. 68 drž. zak., ob veljavo in uporabljati je ta zakon na dijurnum dijurnistov, služečih pri javnem oblastvu.

(Iz knjige judikatov c. kr. najvišjega sodišča št. 122: pleniss. sklep z dné 24. febr. 1891, št. 415 Praes. ex 1890. I. senat.).

C. kr. pravosodno ministerstvo je z dopisom z dne 13. dec. 1890, števil. 23.304, češ, da se različno sodi vprašanje, je li predmet eksekucije dijurnum dijurnistov, služečih pri javnem oblastvu, zaprosilo, naj predsedstvo najvišjega sodišča pretehtuje razlikujoče se odločbe ter zadevna pravna vprašanja in naj znabiti potrebno ukrene, da se pripravi jednotnost razsojevanja za napominano vprašanje.

Predsedstvo najvišjega sodišča je po smislu navodila odobrenega z najviš. ukrepom z dné 7. avgusta 1872, ukrenilo, da se je posvetovati o zastavljenem vprašanji v popolnem senatu, in ta je po temeljitih razpravah sklenil, da se v knjigo judikatov vpiše zgoraj navedeni pravni stavek.

Pri tem so vodile c. kr. najvišje sodišče nastopne misli:

Ako se vpraša, kakšen predmet eksekucije je dijurnum dijurnistov, služečih pri javnem oblastvu, tedaj se sploh ni ozirati na zakon z dné 26. maja 1888, št. 75 drž. zak., ker ta zakon nanaša se po svojem naslovu le na eksekucijo gledé dohodkov tistih, ki so trajno v privatni službi nameščeni, in njihovih ostalih, potem gledé

pokojnin, provizij, preskrbnin in vzgojnin, katere zavodi, društva in družbe podeljujejo svojim članom in njihovim ostalim, ker je z besedami »trajno nameščeni« v naslovu in besedilu obseg in področje tega zakona natančno določeno, ker naposled dijurnistov sploh in dijurnistov, kateri služijo pri javnem oblastvu, ni moči uvrstiti niti v jeden niti v drug oddelek. Tudi zakona z dné 21. aprila 1882, št. 123 drž. zak. ni uporabljati na dijurne dijurnistov, kateri služijo pri javnem oblastvu, ker se ta zakon po svojem naslovu nanaša na eksekucijo gledé dohodkov oseb v javni službi in njihovih ostalih, ker pa je za takšne osebe po §§ 1. in 2. smatrati le vojaške osebe, uradnike in sluge, kateri so v službi pri dvoru, pri državi, pri deželi, pri okraji, pri občini, pri javnem fondu, in pa dušne pastirje zakonito priznanih cerkev in verskih družeb s stalnimi službenimi dohodki, in ker si je dijurne, naštete v § 3. tega zakona misliti le kot eksemplifikacijo drugih, eksekuciji povse odvzetih dohodkov, katere imajo v § 1. in 2. navedene osebe, in izraz »dijurni« v tem zakonu prav za prav znači priklade, gratifikacije za izvenredna, uradnikom izročena dela, zlasti za dela, katera se zvrše v drugem kraji in ne na mestu službe v določenem ali nedoločenem času. Med uradnike in sluge, naštete v §§ 1. in 2. navedenega zakona, pa ni moči uverstiti dijurnistov, katere rabi javno oblastvo, zatorej tudi ni, da bi se ravno kar navedeni zakon uporabljal na dijurne, katere ti dijurnisti dobivajo.

Pač pa so ti dijurnisti brez dvojbe osebe, katere delujejo samo ali sosebno v delavnem ali službenem razmerji, njihov dijurnum je odplačilo za dela, katera opravljajo v takem razmerji in to odplačilo stoji torej brez dvojbe pod določili § 1. zak. z dne 29. aprila 1873, št. 68 drž. zak. Neutemeljen je pomislek, ki se izvaja iz določila § 2. tega zakona, v katerem je govor o plači in drugih službenih dohodkih oseb, ki so v privatni službi stalno nameščene. Pravilo § 2. zadeva posebno vrsto odplačila, katero je v § 1. v obče oznamenjeno, obsega je uže § 1. in ne protivi se uporabnosti tega zakona na dijurnum dijurnistov, službujočih pri javnem oblastvu, ker ti dijurnisti zaradi tega ne dobé značaja javnega uradnika ali sluga in se njih razmerje k oblastvu, katero jih rabi, snuje iz privatne pogodbe, ker je torej služba privatna služba, prav tako, kakor je to v tem pogledu z delavci, kateri so vsprejeti v tobačnih tovarnah z državnim obratom, pri cesarskem arzenalu in v podobnih zavodih za dnevno, tedensko ali mesečno mezdo,

Osnovano pa ni dvomiti, da je z zakonom z dné 29. aprila 1873, št. 68 drž. zak. prišla ob veljavo določba dvor. pis. dekr. z 22. avgusta 1835, št. 21.354 (dvor. dekret z dné 7. septembra 1835, št. 80 zb. pr. zak.), kajti pomisliti je, da ta zakona, ki sta si navskriž, tičeta se istega predmeta, sta oba obča zakona, da je torej po priznanm načelu kasnejšnji zakon odpravil prejšnji zakon.

c) Ali je kupec zemljišča, kateri je vknjižene dolgove prevzel na račun kupnine, osebni dolžnik upnikov? — K preklicu assignacije in k aktivni legitimaciji.

Marija Č. je pri okrož. sodišči v M. B. tožila, da mora Fran N. plačati jej tirjatve 100 gld., 770 gld. itd. Navedla je, da so bile te tirjatve zá njo zastavno-pravno zavarovane na posestvu vlož. št. 57 v V. in da je toženec, kupivši to posestvo od zakonskih Josipa in Tereze V. s pogodbo z dné 17. junija 1875, rečene tirjatve prevzel v plačilo na račun kupnine, da je torej kot osebni dolžnik plačati dolžan, ne glede na to, da je bilo to posestvo tožencu na eksek. dražbi prodano in da so tedaj one tirjatve iz posestva propadle ter odkazane bile na ostalo imetje toženčevo. — Toženec pa je ugovarjal, da je prevzel navedene dolgove na račun kupnine pod tem pogojem, če bodo resnični, in da sta si prodajalca Josip in Tereza V. izgovorila pravico tirjati od njega plačila na račun kupnine toliko, kolikor se tirjatev Marije Č. pokaže neresničnih; da pa je l. 1875. bil vpričo zakonskih Josipa in Tereze V. ter Marije Č. račun, pri katerem sta zakonska trdila in je Marija Č. priznala, da rečene tirjatve po pravu ne obstojajo; da torej on ni dolžan plačati teh zneskov Mariji Č., nego zakonskima Josipu in Terezi V., katerima jih je tudi res uže plačal; on sploh da ni več lastnik posestva vlož. št. 57 v V. in da ni bil nikdar dolžnik Marije Č.; da torej ni dolžan plačati tožbenih tirjatev.

Po dognani pismeni pravdi je okrožno sodišče tožbo brezpogojno odbilo iz razlogov: Kupna pogodba z dne 17. junija 1875. bila je sklenjena med zakonskima Josipom in Terezo V. kot prodajalcema ter med tožencem kot kupcem; toženec se v tej pogodbi tožiteljici Mariji Č. ni v nič zavezal in v članku drugem te pogodbe ustanovljeno je le tisto, kar zakon zlasti določa v § 443. obč. drž. zak., da namreč kupec plača iz kupnine vknjižene

dolgove. Tožiteljica Marija Č. k tej kupni pogodbi ni pristopila, med njo in tožencem ni bilo nič zmenjenega in zategadelj ne more na podlogi te pogodbe tožiteljica od toženega Frana N. zahtevati kot osebnega dolžnika vtoževanih vsot, kajti glede njih toženec ni nikdar bil ter ni osebni dolžnik. Odloki, na katere se tožiteljica sklicuje, bili so izdani le o razdelitvi najvišjega skupila in obsegajo torej po §-u III. obč. sod. r. le dokaz glede na to razdelitev, ne pa o tem, da sme tožiteljica svoje tirjatve zahtevati od toženca.

Na apelacijo tožiteljice je druga instanca prvosodno odločbo potrdila iz teh le razlogov: Pogodba z dne 17. junija 1875 tiče se jedino le zakonskih Josipa in Tereze V. prodajalcev in toženega Frana N. in ne gre torej, da bi se iz te pogodbe izvajala tožbena zahteva. Sklepajoč to pogodbo kontrahenti niso tega mislili, kar izvaja iz njene vsebine tožiteljica, da bi namreč toženec stopil k tožiteljici kot hipotekarni upnici v káko osebno razmerje, iz katerega naj bi nastala zaveza toženčeva tožiteljici, da bi torej dolžan bil osebno, a ne le kot lastnik hipoteke plačati tožiteljici tirjatve, držeče se hipoteke. Dasi piše pogodba zlasti v drugem odstavku, da toženec prevzema dolgove, zavarovane v knjigi na kupljenem posestvu in med njimi tudi dolgove pri tožiteljici, vender s tem določilom ni toženec stopil s tožiteljico v nikak pravni odnošaj, iz katerega bi izviral njegova dolžnost, da plača tirjatve tožiteljici tudi tedaj, ako bi hipoteka v poplačanje ne zadoščevala. Nego v tem odstavku te pogodbe označeno je le stališče, na katerem se nahaja določilo §-a 443. obč. drž. zak. Iz tega tudi izhaja, da tožiteljica niti nima aktivne legitimacije k tožbi, kajti le prodajalca bi mogla zahtevati, da toženec izpolni pogodbo, katero je on sklenil jedino in samo s prodajalcema in pri kateri tožiteljica ni imela in nima nikakega deleža.

Na izvenredno revizijo je najvišje sodišče z odločbo z dne 24. sept. 1889, št. 6777 premenilo razsodbo obeh nižjih instanc in obsodilo toženca, da mora plačati vtoževane tirjatve tedaj, ako ne dožene z glavno prisego dokaza o tem, da je bil račun l. 1875 in da je po tem računu plačal tirjatve zakonskima Josipu in Terezi V.

Razlogi.

Toženec priznava sam, da je s pogodbo z dne 17. junija 1875. kupil od zakonskih Josipa in Tereze V. posestvo vlož. št. 57 v V.

in da je na račun kupnine nase prevzel mimo drugih tudi vtoževane, na posestvu tem zastavno-pravno zavarovane dolgove. Pravni značaj tega dogovora je brez dvojbeno značaj assignacije, po kateri sta prodajalca nakazala kupca in se je ta sporazumno zavezal, da bode del kupnine, ki se prilega tabularnim tirjatvam Marije Č., plačal tej upnici na njene tirjatve. Kupnino je bil toženec osebno dolžan plačati prodajalcema. Tako je toženec na podlogi pogodbe postal osebni dolжник, ne samo prodajalcema, nego tudi hipotekarni upnici Mariji Č., in sicer le-tej od takrat, ko je ona, pristopivši k assignaciji storila to assignacijo dovršeno, a ta pristop se je tu zgodil najkasneje tedaj, ko je vložila tožbo. Zavezo, da plača tirjatve tožiteljčine, je toženec storil s to assignacijo, torej s pogodbo, in smatrati jo je za njegovo osebno zavezo tožiteljici tem rajši, ker sta prodajalca kot assignanta naložila tožencu kot svojemu dolžniku (assignatu), naj plača, le v tisti meri, v kateri je njima bil plačati dolžan, tako da je po §-u 1408. obč. drž. zak. imela assignacija veljati za cesijo in da je med assignatarko Marijo Č. in tožencem kot assignatom nastal odnošaj cesijonarke k odstopljenemu dolžniku. Posestvo vlož. št. 57 v V., katerega so se držale tožiteljčine tirjatve, prevzete od toženca v plačilo na račun kupnine, prodano je bilo v eksekuciji zoper toženca dne 5. julija 1878 in tirjatve tožiteljčine niso dosegle poplačanja iz skupila, nego so propadle, bile odkazane na drugo imetje eksekuta Frana N. Ostala je torej, izprva s kupno pogodbo z dne 17. junija 1875 dogovorjena in prevzeta osebna zaveza toženčeva, da mora plačati tirjatve tožiteljčine, katere so bile odkazane na kupnino. Le-to zahteva tožiteljica s to tožbo. Njena zahteva je torej utemeljena z določili §§ 1401. do 1408. obč. drž. zak. in bilo bi jej ugoditi. — Toda toženec nadalje tudi ugovarja, da je bil l. 1875 med njim in zakonskima Josipom in Terezo V. vpričo tožiteljice račun, pri katerem sta Josip in Tereza V. trdila in je tožiteljica priznala, da tirjatve tožiteljčine, zavarovane pri posestvu vlož. št. 57 v V. v zneskih 100 gld., 770 gld. itd. z vsemi pripadki ne obstojajo več po pravu, da toženec ni dolžan in upravičen plačati teh 100 gld., 770 gld. itd. tožiteljici, nego zakonskima Josipu in Terezi V. in da je potem zategadelj plačal tirjatve zakonskima Josipu in Terezi V. Te okoliščine so za spor odločilne, kajti, če jih dokaže toženec, dognano bode, da sta zakonska Josip in Tereza V. kot assignanta preklicala assignacijo, predno

jo je assignatarka odobrila, tako da toženec ne bi bil kot assignat upravičen plačati assignatarki (§ 1404. obč. drž. zak.). O teh pre-rekanih dejanjih je ponudil toženec glavno prisego in bilo je torej odločbo spora storiti zavisno od te prisege. Obe nižjesodni odločbi, ki sta brezpogojno odbili tožbeno prošnjo, izvirata iz napačnega pravnega nazora in obsegata očitno brezpravje, in zategadelj sta se premenili, kakor dopušča dv. dekr. z dne 15. febr. 1833, št. 2593 zb. pr. zak.

d) Odvetnik je po smislu § 1012 obč. drž. zak. in § 19. odv. reda dolžan račun položiti po določbah X. pogl. obč. sod. reda.

Odvetnik dr. St. zastopal je Marjeto K. v raznih rečeh ter za njo sprejemal tudi denar; konečno dal je v jedni reči stroške odmeriti in je potem tožil na plačilo teh stroškov v znesku 118 gl. 40^{1/2} kr.

Okrajno sodišče v C. spoznalo je po tožbeni zahtevi iz nastopnih razlogov: Toženka se brani plačati utoževane stroške 118 gl. 40^{1/2} kr. gledé na to, da jo je tožitelj, kar sam priznava, zastopal v raznih rečeh in za njo tudi denar sprejemal; toženka torej pravi, da je tožitelj po zakonu zavezan, položiti jej račun in da je odobrenje položenega računa pogoj tožbi na plačilo. Ta ugovor je pa ničev; kajti dokler toženka ne izreče, da napove očitke, upravičen je tožitelj misliti, da se je njegov račun odobril; zaradi tega tudi ni imel povoda, da bi koj silil sodnim pôtém na kako izjavo. Utoževani stroški bili so odmerjeni, koj izplačni in bil je tožitelj za utoževanje toliko bolj upravičen, ker kaže račun, glede katerega dosedaj pravnim pôtém očitki še niso napovedani, da ima tožitelj še več pri toženki.

Viš. dež. sodišče v Gr. odbilo je začasno tožbeno zahtevo z rzsodbo z 12. nov. 1890, št. 8985. Razlogi: Tožitelj priznava, da je za toženko, zastopajoč jo v raznih pravnih rečeh, stroške imel, na drugi strani pa tudi za njo denar sprejemal. Tožitelj je torej zaradi poslovanja s tujo imovino brezdvojbeno po § 1012 obč. drž. zak. dolžan račun položiti, to tem bolje, ker mu to dolžnost kot odvetniku nalaga tudi § 19. odv. reda. Tožitelj je to dolžnost uže tudi sam priznal s tem, da je toženki zares poslal nekak račun; iz pravde pa ni videti, da bi bila toženka ta račun priznala;

iz tega pa, da še do sedaj ni vložila očitkov, nikakor ni moči izvajati, da je molče odobrila račun, sosebno ker molka samega po § 863. obč. drž. zak. še ni moči smatrati za privoljenje v odrek pravic. Toženka pa ni bila dolžna, da bi se o računu, položenem jej izvensodno izjavila, ga li odobruje ali ne. Ne oziraje se na to pa je utoževano tirjatev smatrati samo kot jeden stavek računa, kateri bi moral tožitelj položiti in tudi v resnici se nahaja ta tirjatev kot tak stavek v računu, kateri je tožitelj privatno toženki izročil. To pa nikakor ne gre, da bi se posamezni stavek, kateri spada v račun, iz računa vzel in posebe iztoževal, nego mora tist, ki je dolžan račun položiti, nastopiti pot, kateri mu odkazuje X. pogl. obč. sod. r. in še-le računsko pravda izkaže potem, ali in koliko ima iskati tožitelj iz zastopanja zoper toženko.

Najvišje sodišče je z odločbo z 29. jan. 1891, št. 758 potrdilo višjesodno razsodbo iz istih razlogov.

Dr. I. D.

e) **K pomenu politične sekvestracije.**

Okrajno sodišče v C. je z razsodbo z dne 13. dec. 1889, št. 25.340 spoznalo, da se zavrne zahteva Jakoba T., naj bi se odpoved de pr. 28. sept. 1889, št. 20.105, katero je vložil Toma H. glede hiše v Z, od Jakoba T. vzete v zakup z vrtom in gostilničnim obrtom vred, izreklā za neveljavno; nadalje je spoznalo, da ta odpoved obvelja.

R a z l o g i.

Toma H. kupil je od Lucije R. zemljišče vl. št. 132 kat. obč. S. in odpovedal kot novi lastnik Jakobu T. zakupno pogodbo, katero je z Lucijo R. na 3 leta sklenil dne 6. oktobra 1888 gledē hiše, vrta in gostilniškega obrta. Jakob T. ugovarja, da Toma H. ni bil upravičen odpovedati mu zakupne pogodbe, kajti on, Jakob T., bil je z dekretom okrajnega glavarstva v C. z dne 6. avgusta 1889 postavljen za sekvestra omenjenemu zemljišču zaradi iztirjanja zaostalih davkov in je za časa odpovedi bil še vedno sekvester, zategadelj bi pa samo on, sekvester, imel pravico odpovedati zakupno pogodbo.

Ta ugovor pa ni utemeljen, ampak je Toma H. po § 1120 obč. drž. zak. za odpoved upravičen, kajti nasledki politične sekve-

stracije raztegajo se samo na osebo tistega, zoper katerega se je uvedla; in ker se ta politična sekvestracija ni zabeležila v zemljiških knjigah, ne zavira torej tretje osebe, kupca Toma H., izvrševati lastninske pravice in pravic, ki mu jih da lastninska pravica na kupljeni stvari; če tudi se hišni najemni davek kot breme drži hiše in preide h kupcu (novemu pridobitelju), vender je izvršilni akt, ki se je dogodil zoper posestnega prednika, brez moči gledé novega pridobitelja in bi se samo smela sekvestracija zoper njega na novo ukreniti, če zaostalih davkov ne bi plačal v postavljenem mu roku. Materijalno je sekvestracija, ukrenjena zoper prednika Toma H., po premenjenem lastniku preminola in bil je novi lastnik za odpoved upravičen toliko bolj, ker je dosegel tudi formalno priznanje tega stanja, provzročivši, da je okrajno glavarstvo v C. z dekretom s 27. novembra 1889, št. 36.047 odvzelo sekvestracijo.

Višje dež. sodišče v Gr. je z rzsodbo z dne 8. jan. 1890, št. I apelaciji ugodilo in odpoved zakupne pogodbe po Toma H. spoznalo za pravno neveljavno.

R a z l o g i.

Razvidno je iz priznanja toženčevega in iz aktov, zadevajočih politično sekvestracijo, da so bili dohodki hiše, v zakup vzete, zaradi iztirjanja zaostalega hišnega najemnega davka sekvestrovani po naredbi okrajnega glavarstva v C. z dne 6. avg. 1889, šte. 25.205, nadalje razvidno, da je tožitelj sam dne 9. avg. 1889 kot sekvester bil uveden v oskrbo zakupnine. Tako pa je lastnici Luciji R. bila odvzeta pravica ravnati s hišo na tak način, da bi se storila sekvestracija brezuspešna, kajti jedino le sekvestru je bilo skrbeti za neprikrajšane dohodke iz hiše. Prodaja hiše ni ničesar premenila glede obstoja sekvestracije uže zaradi stvarnega jamstva in ker je sekvestracija ob času odpovedi obstala še pravoveljavna, zategadelj toženec kot pravni naslednik zvršenke ni bil upravičen, da bi se poslužil pravice odpovedi, katera tudi njej ni pristojala. Odpoved, katere pravoveljavnost je presojeti po tedanjem stanji, ko se je vložila, torej ni dopustna.

Najvišje sodišče je potrdilo rzsodbo II. instance z odločbo s 27. marcija 1890, št. 335.

Razlogi.

Sekvestru, kakeršen je bil Jakob T., ni v svojem poslu samo sprejemati zakupnine in porabljati je v poplačilo davkov in drugih dolgov, ampak njegov posel raztega se navadno na oskrbovanje hiše. Dokler je sekvestracija trajala, ni imela niti zakupodavka, niti kateri drugi, na njeno mesto stopivši lastnik hiše, pravice, da bi odpovedaval zakupno pogodbo. Toženi Toma H., ki je na podlogi kupne pogodbe, sklenjene z Lucijo R. dne 9. sept. 1889, postal lastnik zakupljene hiše, mogel je torej po smislu § 1120. obč. drž. zak. in § 2. lit. c, ces. naredbe z dne 16. nov. 1858, št. 213. drž. zak. zakup odpovedati šele po preminoli sekvestraciji, sekvestracija je pa preminola šele 7. novembra 1889, zatorej je odpoved, vložena sub pr. 28. sept. 1882, prerano vložena in po pravu neveljavna.

Dr. I. D.

f) Kedaj je smeti račun sodno položiti? (§ 100 obč. sod. r.).

Gregor O. kupil je od Ivana K. zemljišče in je na račun kupnine plačeval v gotovem denarji, dajal vino in druge reči in prodajalcu tudi opravljal druga dela. Ko ni mogel z Ivanom K. izvensodno skleniti računa, sestavil je o Ivana K. tirjatvi in o svojih odplačilih podroben račun in vložil ga pri okrajnem sodišči na L. proseč, naj se vroči Ivanu K. z dodatkom, da ga mora ali odobriti ali pa v določenem roku očitke napovedati, ker bi se drugače račun smatral odobrenim.

Okrajno sodišče na L. je vročilo Ivanu K. ta račun po smislu § 100 obč. sod. reda.

Višje dež. sodišče v Gr. je pa z odločbo z dne 11. junija 1890, št. 5613. zavrnilo prošnjo Gregorja O., češ, ni pripravna, da bi se o njej uvedlo postopanje po propisih § 100 in nad. obč. sod. reda, in sicer zategadelj ne, ker ni moči v vseh slučajih, kjer je treba visokost kake tirjatve iz računa določiti, nastopiti pot sodne položitve računa s pravnimi nasledki § 100. obč. sod. r., ampak je ta pot smeti samo tedaj nastopiti, če obstoja takšno pravno razmerje, iz katerega izvira dolžnost račun položiti, kakor je to na pr. po zakonu pri oskrbovanji tuje imovine; ker torej tega pogoja ni, rekurent ni bil dolžan z Gregorjem O. spuščati se v računsko pravdo.

Najvišje sodišče je zavrnilo revizijski rekurz Gregorja O. z odločbo z dne 3. sept. 1890, št. 10.088. ter potrdilo višjesodno odločbo iz njenih razlogov. *Dr. I. D.*

---

g) Ako nasprotnik tudi ni dovolil podaljšanja rokú do tiste dobe, kakor se prosi, vender je sodniku po smislu § 9. pravdne novele označiti dovoljeni rok kot zadnji, ako je to zahteval nasprotnik.

O prošnji Ivana B. v rednem pismenem postopanju, da se mu ròk za podatev odgovora na tožbo Frana B., vročeno mu dne 20. oktobra 1890, podaljša do 1. februarija 1891, izjavil se je nasprotnik Fran B. negativno v tem smislu, da dovoljuje ròk le za 14 dnij in sicer izrecno kot zadnji.

Z odlokom z dne 6. decembra 1890, št. 9778 dovolilo je dež. sodišče v Lj. prositelju ròk za odgovor do 1. januarija 1891, a ni ga označilo zadnjim.

Na rekurz Frana B. je višje dež. sodišče v Gr. z odločbo z dné 7. januarija 1891, št. 199 potrdilo prvosodni odlok, češ, da sme po smislu § 9., odst. 3. zakona z dné 16. maja 1874, št. 69 drž. zak. nasprotnik prositeljev le tedaj zahtevati, naj se dovoljeno podaljšanje roku označi kot zadnje, ako izjavi, da dovoljuje prošeno podaljšanje roku zadnjikrat, ne pa tudi, ako negativno se izjavljajoč le krajši rok dovoljuje, kar se je zgodilo v tem slučaju.

Najvišje sodišče pa je izvenr. revizijskemu rekurzu Frana B. z odločbo z dne 26. februarija 1891, št. 2250 ugodilo ter izreklo, da je z odlokom dež. sodišča v Lj. z dne 6. decembra 1890, št. 9778 podeljeni rok označiti kot zadnji, — gledé na to, da je pritožnik, skrčivši zahtevani rok na 14 dnij, izjavil, da dovoljuje podaljšanje roku zadnjikrat; ako pa nasprotnik izjavlja, da prošeno podaljšanje rokú dovoljuje zadnjikrat, tedaj mora po § 9. zakona z dné 16. maja 1874, št. 69 drž. zak., sodišče dovoljeni ròk podeliti ter podelitev kot zadnjo označiti, iz te določbe pa nikakor ne izhaja, da v misel vzeto označenje le tedaj velja, ako je nasprotnik dovolil ròk za dobo, kakeršna se je prosila.

---

h) Zabeležba nameravanega odpisa po § 3. zakona z dne 6. februarija 1869, št. 18. drž. zak.*)

S prošnjo de praes. 24. julija 1889 zaprosil je Blaž A., naj se pri njegovem zemljišči vl. št. 113. kat. obč. Cerkovska vas zabeleži nameravani odpis več parcel, med njimi tudi parcele št. 1797 v isti občini. — Tej prošnji se je ugodilo in tabularnim interesentom potekel je dne 8. januarija 1890 rok za ugovor, katerega nobeden oglašil ni.

Dne 26. februarija 1890 vknjižila se je pri istem zemljišči zvršilna zastavna pravica za tirjatvi Antona N. iz razsodeb z dne 4., oziroma 5. oktobra 1889 v znesku 35, oziroma 90 gl. s pr.

Dne 4. julija 1890 zaprosil je Janez R., kot kupec parcele št. 1797, da se odpiše ta parcela in napravi nov zemljeknjižni vložek zanj na podlogi kupne pogodbe z dne 17. majnika 1889.

Okrajno sodišče je tej prošnji ugodilo, toda v novi vložek prenesla se je tudi zvršilna zastavna pravica za zgoraj navedeni tirjatvi Antona N. To se je utemeljevalo tako-le: Postopanje, katero ima v mislih določilo §-a 3. zak. z dne 6. februarija 1869, šte. 18. drž. zak., ozira se le na stvarne pravice, ki so že vknjižene za časa, ko se je to postopanje pričelo, in pa na premembe, ki se gode s temi pravicami, a nikakor nima to določilo namena, dati lastniku zemljišča priliko, da odtegne svojim upnikom predmet eksekucije. Zaradi tega morajo se bremena, ki so se vknjižila še le pozneje, ko je že bil nameravani odpis zabeležen, prenesti v novi vložek. To mnenje podpira besedilo zakonovo, kajti s celo drugimi besedami je v odstavku tretjem §-a 13. naved. zakona in primeroma tudi v odstavku drugem §-a 72. obč. zem. zak. izražena ona močnejša posledica, tukaj pa je le rečeno, da poznejšnji vpisi stvarnih pravic ne morejo ovirati odpisa. V očigled določilu §-a 1. istega zakona, da noben vpis ne more ovirati odpisa, da se le v novi vložek prenese, to določilo nima pravega smisla, razun če se tolmači tako, da velja postopanje, ki se je uvedlo proti tistemu, za katerega je kaka pravica vknjižena, tudi proti vsem, katerih pravica izvira vsled poznejšnjih vpisov iz njegove, da torej n. pr. prenos, podzastavna pravica i. t. d., ki so se

*) Glej peto pravno vprašanje in razprave o njem v »Slov. Pravniku«, l. 1890. str. 103, 134 in 163

vknjižile še le po zvršeni zabeležbi nameravanega odpisa, ne morejo ovirati odpisa, ampak pravni učinek, ki izvira iz postopanja, započetega proti prvotnemu upravičencu, velja tudi proti njim. Naglašati je nadalje, da je potekel vsem tabularnim interesentom rok za ugovor uže 8. januarija 1890, da zvršilna zastavna pravica za tirjatvi Antona N. vknjižila se je dne 26. februarija 1890, odpis pa se je zaprosil še-le dne 4. julija 1890. Če bi se pritrjevalo nazoru, da poznejšnjih vpisov ne treba prenašati v novi vložek, vložila bi se prošnja za odpis z istim učinkom lahko šele desetletja potem, a iz tega bi izhajalo, da bi imel lastnik zemljišča, ki je bil toli previden, da je dal zabeležiti nameravani odpis vseh boljših parcel, vedno oblast, prosto in neomejeno razpolagati ž njimi, a upniki njegovi ne bi mogli seči po njih, kajti, naj tudi zaprosijo dražbe, odpišejo se v dan pred dražbo vse parcele razun jedne ali dveh malo vrednih in upnik mora nastopiti trnjevo pot izpodbojne pravde.

Zoper ta odlok vložil je Janez R. rekurz, kateremu je višje dež. sodišče v Gr. z odločbo z dne 28. januarija 1891, št. 568 ugodilo ter odredilo, da zvršilne zastavne pravice za tirjatvi Antona N. ni prenesti v novi vložek, to pa iz nastopnih razlogov: Določilo §-a. 3. odst. 3. zakona z dne 6. februarija 1869, št. 18. drž. zak. je moči tolmačiti samo tako, da na vpise stvarnih pravic, kateri so bili zvršeni, ko je uže bil v zemljiški knjigi zabeležen nameravani odpis, ni jemati nobenega ozira, kedar se zvršuje odpis. To izhaja nekaj iz namena postopanju, urejenemu v §§ 2. in 3. naved. zakona, da se namreč mogoč stori odpis brez prenosa bremen, a tega brez zgoraj navedenega učinka zabeleženega odpisa ne bi bilo moči doseči, ker bi sicer tist, ki hoče odpisati, moral ponoviti to postopanje proti vsakemu, za katerega se pozneje vknjižijo stvarne pravice. Izhaja pa to nadalje tudi iz določil občega zemljkjnžnega zakona glede zemljkjnžnih zabeležb, ta določila veljajo po §§ 20 črka b), 73. in 74. tega zakona tudi v le-tem slučaju in glede vpisov stvarnih pravic, zvršenih, ko je uže nameravani odpis zabeležen, nastopiti morajo jednake posledice, kakeršne v slučaju § a 72. obč. zem. zak. Uvaževati je še, da upravičenci, za katere se pozneje vpišejo stvarne pravice, nič niso prikrajšani, ker zadobijo le pravice, omejene po zabeležbi nameravanega odpisa, po zabeležbi, ki je razvidna iz zemljiške knjige.

Opomnja. Predno je ta odločba zadobila pravno moč, bili sta tirjatvi Antona N. poplačani in tako stvar ni prišla pred najvišje sodišče. Za odločbo višjega deželnega sodišča, katera je navskriž z odločbo najvišjega sodišča z dne 11. oktobra 1871, št. 12371 moči je navesti tudi namen zakonodavčev. V vladnem načrtu naved. zakona namreč ni bilo sedanjega odstavka tretjega pri § u 3, nego ta odstavek pridejal se je šele v gospodski zbornici, in poročevalec Doblhoff je to v seji gospodske zbornice dne 14. novembra 1868 utemeljeval tako: »Bei § 3 hat die Commission eine Bestimmung bezüglich solcher Gläubiger vermisst, welche nach Einbringung des Trennungsgesuches und ohne von diesem Kenntnis zu besitzen, dingliche Rechte durch grundbücherliche Eintragungen derselben erwerben wollen. Um nun denjenigen, welche solche Eintragungen beabsichtigen, die im Zuge befindliche Grundtrennung ersichtlich zu machen und um zugleich die Nothwendigkeit neuerlicher Provocationen zu beseitigen, beantragt die Commission als drittes Alinea folgenden Zusatz: »Das Trennungsgesuch . . .«

i) Slučaj zemljejknjižne predznambe.

Z ženitno pogodbo z dne 20. jan. 1863 sta se ženin Jakob A. in nevesta Urša S. dogovorila, da nevesta ženinu donese za doto vso svojo imovino, kar je gotovine, aktivnih tirjatev in naturalij, v vkupnem znesku 300 gld.; ženin pa zastavlja v varnost resnično donešene dote z odpisnimi obrestmi in iztirjalnimi stroški vred svoje posestvo vlož. 21 ad G.

Na podlogi te ženitne pogodbe je okr. sodišče v R. dovolilo z odlokom z dne 28. jan. 1890 vknjižbo zastavne pravice v varnost navedene dote.

Kurator umrlega Jakoba A. vložil je proti temu odloku rekurz, češ da je vknjižba neveljavna in sicer zategadelj, ker prosiateljica ni dokazala, da se je poroka zvršila, niti, da je Jakob A. tudi resnično vso doto v znesku 300 gld. dobil ali iztirjal, potem tudi, ker ni povedano, koliko znašajo obresti in iztirjalni stroški (§ 14. zem. zak.)

Višje dež. sodišče je z rešilom z dne 21. avg. 1890 št. 8209 ugodilo deloma rekurzu ter prvosodni odlok toliko pre-

drugačilo, da se Urši S. v varnost njenih dotnih tirjatev iz ženitne pogodbe z dne 20. jan. 1863 v znesku 300 gld. sicer ne dovoli vknjižba, pač pa predznamba zastavne pravice pri posestvu vlož. 21 ad G., katero jej bode opravičiti po §§ 40.—49. zem. zak. Razlogi: Jakob A. je z zadevno ženitno pogodbo tedanji nevesti Urši S. dovolil vknjižbo zastavne pravice pri svojem posestvu samo glede na resnično mu donešeno doto. Prositeljica pa ni nikakor ne izkazala, da je Jakob A. prejel dote 300 gld., ali kateri znesek sploh, a iz ženitne pogodbe je jasno razvidno, da tedaj, ko se je sklenila, on dote še ni bil iztirjal, vsaj ne tirjatev, katere so mu bile kot dota prepuščene, kajti tedaj so bile tirjatve stoprav izročene, da jih iztirja. Ker po § 85 zem. zak. zahteva vknjižbe obsega tudi zahtevo predznambe in ker je po §-u 14. ibid. moči zastavno pravico vpisati le za številoma določeno tirjatev in je pri obrestovani tirjatvi vpisati tudi visokost obrestij, ta pa ni navedena niti v ženitni pogodbi niti v prošnji, a ker drugače po §§ 16. in 17. ibid. zastavna pravica, pridobljena za tirjatev, pristoja iztirjalnim stroškom, in ker velja za triletno zastanke na obrestih, ki pristojajo po zakonu, jednaka prioriteta s kapitalom, onda je bilo ugoditi rekurzu, a predrugčiti prvosodni odlok.

Kurator umrlega Jakoba A. je na to vložil izvenredni revizijski rekurz in ničnostno pritožbo. Naglašal je, da prošnji za vknjižbo zastavne pravice ni priložen poročni list in da je zategadelj bilo prošnjo brezpogojno odbiti (§§ 93., 94. in 88. zem. zak.); nadalje, da zahteva prositeljice ni utemeljena po vsebini predloženih listin, ker ne izkazujejo, koliko je Jakob A. resnično prejel dote, ker torej vsota dozdevne tirjatve ni znana, niti izpričana (§§ 14. in 36. zem. zak.) in torej tudi prednambe ni bilo dovoliti.

Najvišje sodišče je to ničnostno pritožbo in ta reviz. rekurz z odločbo z dne 13. nov. 1890, št. 12863, kot po zakonu nedopusten zavrnilo in sicer zategadelj, ker je bil prvosodni odlok, kateri je dovolil vknjižbo, na rekurz kuratorja, kateri je težil za popolno odbitvijo tabularne prošnje, premenjen in se je namestu vknjižbe dovolila le predznamba te zastavne pravice; ker je nadalje kurator ponavljal tudi v 3. instanci svojo zahtevo, naj se popolnem odbije tabularna prošnja, zahtevo, katero je uže 2. instanca zavrnila bila, in je torej njegov revizijski rekurz smatrati

izvenrednim, kateri pa je po § 130. zem. zak. nedopusten; naposled ker § 130. zem. zak. ne pozna izjeme iz občega načela, da se so-glasne odločbe ne dade izpodbijati.

Kazensko pravo.

a) Objektivno nekaznivo dejanje.

Karel V. in Jože G. imela sta vkupno kupčijo s storži na ta način, da je Karel V. zalagal Jožeta G. z denarjem, ta pa je storže kupoval in nakladal jih na kolodvoru. Storže je potem Karel V. pošiljal trgovcu N. na Dun. Ko se je kupčija nehala, trdil je Jože G., da ima od Karla V. zahtevati še 90 gld., ker je za ta znesek nakupil in odposlal več storžev, nego li je dobil denarja od Karla V.; — Karel V. pa je trdil, da ima še on od Jožeta G. zahtevati pre-bitek 53 kr. in dokazoval je to Jožetu G. s svojimi zapiski. Jože G. pa je le trdil svoje in nekoč na trgu v Kr. pravil je drugim ljudem: »zdaj bo prišla V-jeva goljufija na dan.« Na to izjavo tožil ga je Karel V. zaradi prestopka proti varnosti časti. — Pri glavni obravnavi pred okr. sodiščem v Kr. kazal je tožitelj Karel V. s pismi kupovalca N., koliko je prejel za storže od tega trgovca, s svojimi zapiski pa, koliko je on založil za nakupovanje storžev. Ta račun je v istini pokazal 53 kr. prebitka za Karla V. Temu zaključku računa ni znal Jože G., ki si ni ničesar zapisaval, drugega odgovoriti, nego jedino to, da je dajal Karlu V. storže na zveste roke. Ker torej obtoženec dokaza, da je resnična njegova trditev, nikakor ni dognal, a je zasebni tožitelj dovolj posvedočil, da je tirjatev obtoženčeva neosnovana, spoznalo je sodišče obtoženca krivim prestopka po § 491. kaz. zak.

Deželno kot vzklicno sodišče v Lj. pa je obtoženca opro-stilo od obtožbe zaradi navedenega prestopka po § 491. kaz. zak. iz nastopnih razlogov: Dognano je po izpovedbi zasebnega ob-tožitelja in po zagovoru obtoženčevem, da računi med njima niso jasni in da njima vzajemno nastavljeni zaključki računov ne uga-jajo. Obtožitelj navaja, da je 53 kr. preveč obtožencu naštel, a le-ta zahteva od njega še 90 gld. Glede na to je obtoženčev izraz »zdaj bo prišla V-jeva goljufija na dan« smatrati le za nekako oster izraz o nepravilnem računovodstvu Karla V., izraz, podan po malo iz-

obraženem človeku, ki pa ni imel namena dotakniti se časti Karla V., nego le izreči, da se čisla po postopanju obtožiteljevem oškodovanim. To dejanje torej ni takšno, da bi mu zakon pretil kazen.

K.

b) K pojmu nepremagljive sile po §-u 2. g) kaz. zak.

Liza V. v Kr. prinesla je o priliki, ko se je Ivan N. mudil v Kr., nezakonskega otroka svoje hčere pred njega na javni kraj in rekla: »tukaj ga imaš.« Okrajno sodišče jo je od obtožbe zaradi prestopka po § 491. kaz. zak. oprostilo, iz nastopnih razlogov: Obtoženka dejanje sicer prizna, ali po njeni navedbi in po pričevanji Katre P. in Marije R. je dokazano, da ona živi v največji revščini, da s pičlim svojim zaslužkom, kateri more vzlic svoji visoki starosti pridobiti si krpajoč obleko, nikakor ne more preživiti sebe in otroka svoje hčere, katera je vedno bolna ter za delo nesposobna, ter da morata oba, ona in otrok, mnogo prestradati. Ko je torej zvedela, da je Ivan N. kateri je, kakor jej je povedala njena hči, oče otrokov, prišel v Kr., vzela je otroka, nesla ga za njim ter ga predenj položila, da bi tako primorala ga skrbeti, za otroka. Od vseh zapuščena obtoženka, nesposobna, da bi mogla preživiti sebe in otroka, oklenila se je jedinega upa, da bode namreč nezakonski oče pomagal jej. Iz tega pa izhaja, da je obtoženka bila, ko je započela dejanje, v taki stiski, katera' kaznivost popolnem izključuje § 2 g) kaz. zak.

Deželno kot vzklicno sodišče v Lj. je to sodbo pre naredilo in obtoženko spoznalo za krivo navedenega prestopka iz razlogov: Vzklicno sodišče ne smatra gole revščine v tem slučaju za tako stisko, katera bi mogla opravičevati oprostilno razsodbo po smislu § 2. kaz. zak., kajti stiska bi morala biti neznozna, in to v tem slučaju ni. Ker obtoženka priznava in ker v njenem ravnanji tiče vsi znaki prestopka po § 491. kaz. zak., spoznalo jo je krivo tega prestopka.

K.

c) Dokaz resnice ali dokaz verjetnosti (§ 490. kaz. zak.)?

Okrajno sodišče v Kr. obsodilo je Agato P. zaradi prestopka proti varnosti časti po § 487. kaz. zak., storjenega s tem, ker je 7letnemu Lovrencu Č. ml. pred hišo njegovega očeta v P.

očitala, da je njen pòd zažgal, in ker je ob drugi priliki na javni cesti izrekla jednako očitanje proti Lovrencu Č. st., očetu rečenega Lovrenca Č. ml., — ker je torej na očitnem kraji lažnivo obdolžila ga hudodelstva ali pa vsaj prestopka. Razlogi: Obtoženka zagovarja se, da tega očitanja nikdar ni izrekla, da pa je, ako je isto izrekla, govorila resnico. Pravi namreč, da vsi ljudje sploh to vedno trdijo, seosebno pa njena otroka : 3letna Lenka P. in 4letni France P., ki sta bajè videla zažig. Sklicuje se tudi na priče Janeza in Antona B. ter Polono K., ki so baje videli, da je Lovrenc Č. ml. od pòda proč stekel v trenutku, ko je začelo goreti. Ali te tri priče te trditve ne dokažejo, kajti Janez in Anton B. o tem ničesar ne vesta, Polona K. je pa Lovrenca Č. ml. res videla, da je tekel, toda ne od P-ovega pòda, ampak čez K-ov vrt proti župniškemu kozolcu. Od 3letne Lenke P. pa sodišče ni moglo doseči nikake izpovedi. France P. sicer res pravi, da je Lovrenc Č. ml. v pričo njega pòd s cigareto zažgal, toda, ker ima ta priča še-le 4 leta, ne gre jej, ker duševno ni razvita, toliko vere, da bi se smatralo za dokazano, da je Lovrenc Č. ml. res učinil dejanje, katero se mu predbaciva. Naopak izpoveduje se priča Aleš L., da je Lovrenc Č. ml. četrť ure prej, predno je bil ogenj od daleč videti, prišel k župniškemu kozolcu in bil ves čas ondi, da je začelo k požaru zvoniti. Trditev obtoženke, češ, da je Lovrenc Č. ml. šel lahko šele potem h kozolcu, ko je bil zažgal, nikakor ni verojetna. Priča cerkovnik D. namreč, na katerega se obtoženka sklicuje, češ, da je on uže četrť ure prej, predno je šel zvonit, pòd gasil, pravi, da je šel takoj zvonit, ko je ogenj zagledal in priča Barba G. izpove se, da je prišla k ognju, ko je bil še jako majhen, da pa je tam našla samo P-ova otroka Lenko in Franceta. Iz tega pa izhaja, da obtoženka resničnosti očitanja ni dokazala, torej tudi ni kazni prosta. (§ 490. kaz. zak. 1. odst.)

Deželno kot vzklicno sodišče v Lj. pa je obtoženko od obtožbe oprostilo iz nastopnih razlogov: Vzklic je upravičen; kajti dasi je obtoženka zares izustila se, da sumi Lovrenca Č. ml. kot storilca, ki jej je pòd zažgal, ona tega le ni izjavila pre-mišljeno niti z namenom, da bi žalila na tak način, kakoršnega ima v mislih § 489. kaz. zak. Nego izpregovorila je, kar priča 14letna Marija Č., mimogrede pri hiši obtožitelja proti Lovrencu Č. ml. besede: »lump, nisem te še videla, kar si zažgal«, in drugič,

kakor mati Marija Č. trdi, v kregu z Lovrencem Č. st.: »kaj se bodeš potegal za njega, ker je meni pòd zažgal.« S tem dejanskim obstojem, če tudi se je dogodil na javni cesti, pa niso okolnosti dane, da bi se vzele žaljive besede v pomenu razglašnja. Zategadelj obtoženki ne treba dokazati, da je resnična obdolžitev, ampak zadoščujejo po smislu § 490. alin. 2. kaz. zak. okolnosti, zaradi katerih je moči obdolžitev verjeti. In takih okolnostij je dovolj. Agati P. sta namreč, in tega ni dvomiti, njena otroka Lenka in France P. naznanila, da je Lovrenc Č. ml., igrajoč se ž njima pri podu, zažgal s cigareto ondu nakupičeno slamo. Jednako se je izrazil France P. malo dnij po požaru Mariji P. in isto tako pričal je tudi pred sodnikom. Čeprav otroški povedbi ne gre vsa vera, verovati jej je vender tu, glede na trajno trditev Franceta P. in glede na to, da ni nobenega vzroka podstavljati mu izmišljotino. Sicer pa tudi temu, da je Lovrenc Č. ml. res zažgal, ni protivno to, da je on baje četrt ure prej, nego je zazvonilo, tekel čez sosedni vrt, kar pričuje Polona K., ter bil potem ves čas pri župniškem kozolci. Ogenj se je namreč vnel v kopi slame in lahko je, da je tlelo obilo časa, predno je ogenj bruhnil v streho; cerkovnik D. pa pravi, da je streha uže gorela, ko je šel zvonit. V istini se je po teh okolnostih razširil glas in govorilo se je sploh po vasi, da je Lovrenc Č. ml. zažgal. Kar so pa drugi ljudje smatrali za resnično temu je morala verovati tudi obtoženka, tem rajši, ker je okšodovana.

K.

Iz upravne prakse.

Proti odločbam disciplinarnega sveta, za katere ni vzklica, tudi ni nikake pritožbe (§§ 46. in 47., št. 1 zak. z dné 1. aprila 1872, drž. zak. št. 40.).

Disciplinarni svet odvetniške zbornice je odvetniškega kandidata dr. J. obsodil zaradi prestopka zoper čast in dostojnost stanu po §-u 10 odv. r. v kazen s pismenim ukorom ter v povračilo stroškov disciplinarnega postopanja. Ko je še tekel rok za vzklic, podal je dr. J. pri disciplinarnem svetu vlogo, napoteno do najvišjega sodišča in oznamenjeno kot »ničnostna pritožba«. Priznal je v njej, da mu proti obsojujoči ga odločbi po § 47., št. 1 disc. statuta ne